

Про навчання українських пасторів, перевантаженість служителів і занепад європейського християнства

Розповідає Хайвет Уільямс (Hyveth Williams), керівниця освітньої програми “доктор богослов’я” в університеті Ендрюса, США.

У вересні 2024 року розпочалася програма “Доктор у галузі практичного служіння” для українських пасторів, мета якої – допомогти пасторам адаптувати сучасні методи досягнення людей, які постраждали від війни, та тих, хто став байдужим до християнства. Ми навчаємо пасторів ефективно служити у своїх громадах як місіонери, закликаючи їх діяти активно, а не лише виконувати традиційні обов’язки.

Наразі у програмі зареєстровано 27 пасторів, серед яких президент конференції, та четверо – представники адміністрацій конференцій, решта – пастори місцевих громад.

Це програма доктора у галузі практичного служіння, й на відміну від ступеня доктор філософії, який орієнтований на академічну діяльність, вона орієнтована на практичну діяльність. Ті, хто здобуває ступінь доктора філософії, зазвичай займаються систематичним навчанням, тоді як випускники програми «Доктор у галузі служіння» готують вчителів та проповідників до активного служіння.

Академічна частина програми триває чотири роки і зосереджена на керівництві глобальною місією. Група в Україні, що складається з 27 пасторів, зустрічатиметься раз на рік для двох-трьох тижнів інтенсивного навчання. Цього разу в них було два предмети, один з яких викладала я, інший – доктор Бобака Сану. Програма складається з чотирьох років навчання, а п’ятий

рік присвячений написанню підсумків і рекомендацій. У разі необхідності пастор може запросити ще один рік для завершення програми, але ми намагаємось, щоб усі уклались у відведений час.

Чому важливо підвищувати освітній рівень пасторів?

По-перше, ми віримо в біблійне пророцтво, що в останні дні знання зростатимуть. По-друге, ми вважаємо, що живемо саме в останні часи. По-третє, ми служимо більш освіченій громаді, ніж попередні покоління пасторів і місіонерів. Освіта цих людей може бути не обов'язково академічною, але завдяки Інтернету існує безліч знань, іноді навіть неправдивих, які доступні безкоштовно. Це означає, що майже кожен має почути про місію церкви та Ісуса Христа принаймні на розмовному рівні.

Я знову і знову помічаю, що багато активних служителів церкви скаржаться, що у них немає часу на належне читання книг і особистий розвиток. У зв'язку з цим мене хвилює питання дотримання суботи й похідне від цієї доктрини вчення про збалансований спосіб життя.

Ми, адвентисти, наголошуємо на важливості відпочинку в суботу. Учимо, що будь-яку роботу за гроші або іншу роботу необхідно відкласти на потім, щоб ми могли в повній мірі насолодитися можливістю відпочити в суботу, в день, який нам подарував Бог.

У реальності ж, суботне богослужіння – найгірший день у житті проповідника. Проповідникам необхідно змагатися самими з собою, щоб бути кращим цього разу, ніж минулого, бо очікування членів церкви до роботи пастора постійно зростають. Ми говоримо про необхідність відпочинку, але в той самий час ми не надаємо відпочинок нашим лідерам та пастирям. А це негарний приклад. Якщо ми бачимо, що служитель у місцевій громаді успішно з чимось справляється, то навалюємо на нього й інші обов'язки у сферах, не пов'язаних з тим, у чому він досяг

успіху. Й це подається як спосіб позитивного відзначення їхніх зусиль. На мій погляд, це незбалансований підхід.

Ви можете пояснити феномен занепаду сучасного християнства в Європі? Чи вважаєте ви, що церкви не в змозі задовольнити потреби тих людей, які не вороже налаштовані проти церкви, як це було в комуністичні часи, але є далекими від більшості релігійних переконань?

Теперішня відстороненість суспільства від церкви полягає у проблемах, спричинених політичною ситуацією, або поганою репутацією церкви, церковних лідерів, їхньою зосередженістю на збереженні традицій.

У свою чергу, війна та зростаючі потреби людей виснажують і самих служителів. Керівництво церкви здебільшого зосереджено на благополуччі громади, але не завжди звертає увагу на емоційний стан пасторів, від яких очікується постійна підтримка інших. У такій складній ситуації служителі потребують особистої підтримки, яка б дозволила їм зберегти сили. Це спонукає до створення середовища, в якому піклування про пасторів є однією з цілей.

Так, я бачу українські пастори відкриті до нових знань, і моя мета – надихати їх істинами, які розширюють їхнє бачення. Я прагну, щоб усі 27 студентів програми «Доктор у галузі служіння» успішно завершили навчання.

Розмовляв Максим Балаклицький

Довідка. Д-р Хайвет Уільямс є першою жінкою-директором програми «доктор богослів'я» та професоркою гомілетики (мистецтва проповіді) в богословській семінарії адвентистів сьомого дня (SDATS), Університет Ендрюса, Мічиган.

Отримала перший ступінь доктора в Богословській школі Бостонського університету (1998). Ступінь магістра богослов'я в SDATS (1989), а також ступінь бакалавра мистецтв у галузі богослов'я (1984) у Колумбійському Юніон-коледжі. Доктор Уільямс є автором кількох книг.

Майже чотирнадцять років Хайвет служила старшим пастором

церкви Кампус Хілл у Лома-Лінда, Каліфорнія, вісім років у Бостоні, Массачусетс; три роки як помічник-пастор у церкві Слайго, Такома-Парк, штат Меріленд, і три роки як пастирський стажер у церкві “Усі народи” в Берріен-Спрінгс, штат Мічиган. 16 лютого 2013 року вона заснувала громаду на основі церкви «Місце благодаті» у Саут-Бенді, штат Індіана.